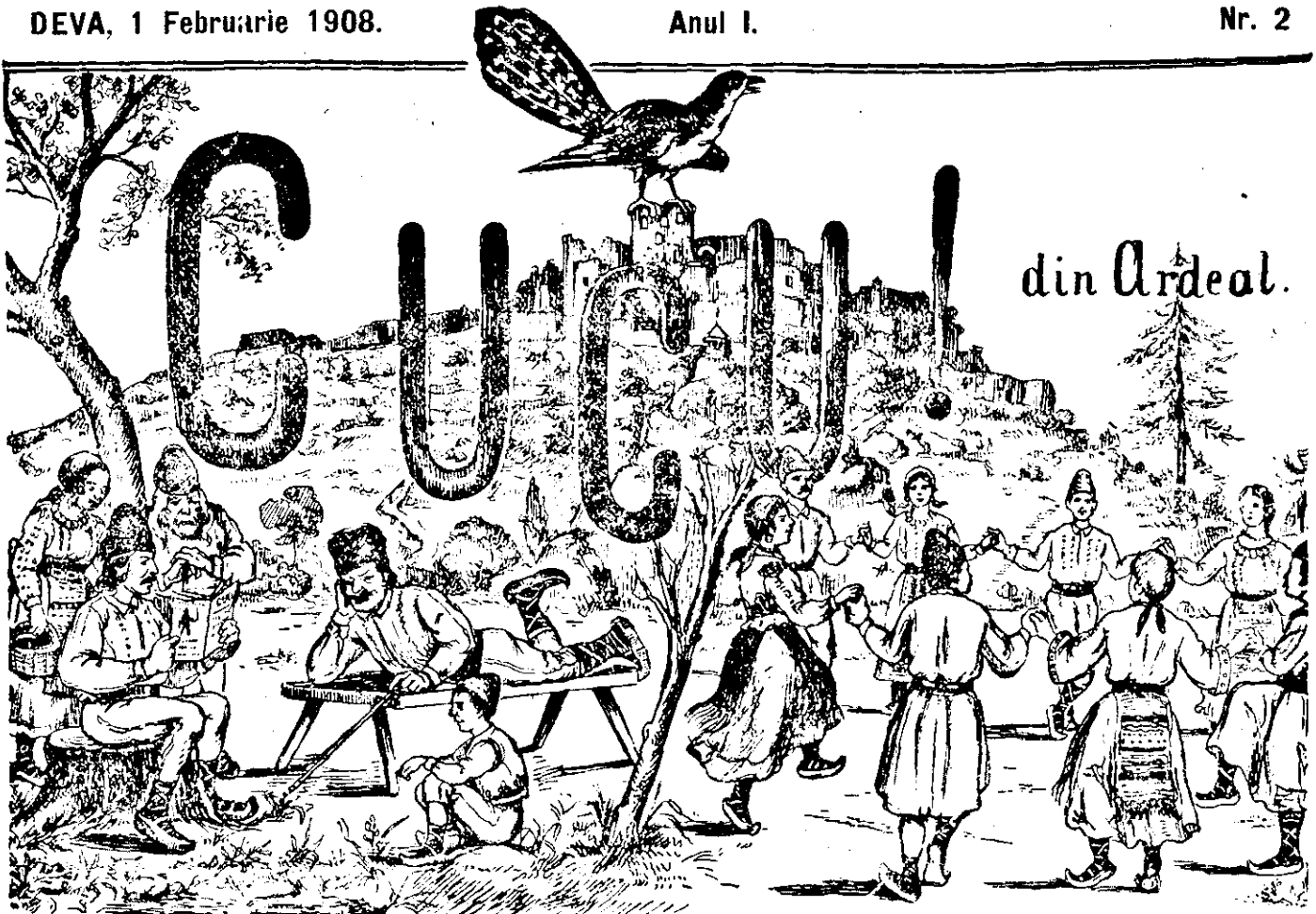

din Ardeal.

FOAIE UMORISTICĂ ȘI DE LITERATURĂ POPORALĂ CU ILUSTRAȚII.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ: LA 1 ȘI 15 A FIECĂREI LUNI STILUL VECHIU.

Redacția: Arad. Fejsze utca 32.

Aici să trimită tot, ce privește
redacția: manuscrise, foi și altele.Redactor responsabil:
NICU STEJĂREL în ARAD.Proprietar și editor:
BANCA „INDUSTRIA” în DEVA.Abonamentele, inserțiunile și tot ce
privește administrația să se trimită la
Administrația „Cucu din Ardeal”, Deva.PREȚUL ABONAMENTULUI: Pe un an 4 coroane, pe $\frac{1}{2}$ an 2 coroane, pe $\frac{1}{4}$ an 1 coroană.

PROGRAMUL

Dascălului Tit Popa din — Petit!

Rostită după alegerea sa.

Acum, să vă cetesc programa ce a ținut-o la alegere dascălu Titu Popa din Petit, — așa, cum am putut-o eu lua din vorbirea lui. Ascultați și vă faceți toți urechi, cei ce credeți că nu vedeți bine; și vă inholbați ochii, cei ce sunteți slabi de auz.

Iată programa:

«Prea onorace Domnule protopop!»

Mărice Domnule inspector, cinscice Domnule părințe și cei ce stați naince, cu gurile fripce. ...Că mă rog, mă rog, că văd io singur de sine și pricep, că doară și eu știu ceva, că și eu am un pic de carce, — ba doară mai multă de cât Nica, care nu știe nimica; că mă rog așa-i și

pe aici, ca și pâla tăce locurile, din când în când se taie și câte un purcelas-mâncalaș așa mai cu gălăgie mare, cum se zice, pâla noi româneș.e «pomana porcului» că mă rog, așa mere asta, vița-versa, că doară mărog nu de aia m'am sculat eu să vorbesc, din inimă curată, dară vreau să vă arăt că sunt și eu în stare, și mis meșter să slobod, așa pardon mă rog, un toast la alegere, cași deputații noștri din Peșta. Că, mă rog, numai să băgam bine de samă, că doară și eu aș fi bun de abligat, și nu știu de ce nevoie nu vrea nime să mă aleagă. Numai de dascăl. Dar, mă rog, pardon, să nu'mi uit vorba, cinstiți meseni și mesene de alegători, aș avea voie se rostogolesc aici la cinstita masă barem câte o vorbă și în limbele străine cultivace prin țările culte apusene și răsăricene, că mă rog șciți D-Voastră că eu am umblat și în gimnaziu, și am avut eminență din latină, că mă rog asta nui lucru de tăce zilele, și asta așa mere pe latine: «taiatus porcus

grasus-parjolitus și facutus ars-scrumus! — Et facutus din ce remasus, carnațeis subțireis, și papatus cu mult gustos. Apoi limbasși urecheles, facut catarigeles, precumus cartaboșus, friptas la tipsiasși mîncatusșvarclibus sanatosus. Si-et beutus, vinus pânos la imbatatus — apoi: aminus!»

Că mărog asta așa merge. Că aș mai spune eu și alte-șele din limba strămoșilor noștri latini, dar n'am cui, că doară nu-s astea pentru toți proștii..

(Un paore: mai, bace-l Doamne, că 'nvățatui!). —

Dar, mă rog, pardon, că doară D-Voastră vedeți bine cu șine aveți de lucru, că eu numai de sine singur mă pricep la limba latină; că mă rog, am fost eminince din ea. Dar se nu credeți mă rog, că doară din limba greacă a grecilor, poace am remas nu cumva mai napoi, — sau mai la vale, vă veți convinge, că pardon mă rog, ca se fiu eu grec în tâlpi, nu-mi trebuiește decât: o căciulă roșie turcească, o pipă (lulea) țigănească cu surcalaie de aramă pentru scosul băgăului — și niște plundări bulgărești, de cei ce să pomenesc în colinde: «Cu fundoiul mân gunoiul» — de ăia care spânzură dinainte și-s largi dinapoi, de ar încape în ei câți prunci și pui de cuc într'o vară. — Acum, mă rog (ridicând mâna cu paharul în sus...) «Și mă rog, cu pardono, ma ne adunatimo noii și voi muncamo purcellos friptos și furatos dela grecus generalis Vassos, care buctatos în fața lu turcos.

Și ma rogos, pardordonos, ma fripta — amerițo, și muncata jigarița, botezatos «majos;» — ma beutos vinos și culcatos — toți pe jos: — Apoi iar sculatos și la vin beutos — până tot — întorsos cu josul în susos!

Ma, dache, fache, daste multe porciache, se mănios Tache, Burdache, Costache. Și câți Flă-mândache, și dela multo veselie — mo ajungemo și sărăcimo, și prapadimo, și ieso pero prin caciulo....

(O păuriță: bată-l sfânta maica 'mprăștiată — că multe are 'n capul cel strofocat, (cătră vecină-sa: Vezi, bine zice popa Untură: nu ști în care cap șede dracu!).

Că, mă rog, ați văzut voi singuri D-Voastră, că și în limba grecească, ca în cea latină, îmi umblă gura, ca la pupăza vara, când spală copiii.

D'apoi, mă rog, pardon, să trăim dară așa cu toții și cu totoaicele, în pace și vrajbă, și se golim păharele, ca se nu ne grețalimos de porcile aste, și sestrigamos ad multos Annos, că și Ana e a noastră și cinstita masă, și cei de pe — acasă: Pintilie cu Marie, Todora și Văsălie, Irimie Mălaiștir Și Cula cu Trandafir. — A Lui — D-dzeu să fiți — Amin !!

*Puiul Cucului,
de sub cloamba nucului.*

Cucu! La Abonament.

In anul nou ce ați intrat
Să aveți mult grâu măcinat,
Să trăiți toți sănătoși,
Mândri, harnici și voioși!
Grăbiți deci cu mic cu mare
La Cucu la abonare!
Domnii mari și cu cocoane,
Dau pe au patru coroane,
Pe șese luni jumătate
Iar pe trei a patra parte.
Dela boeri cu moșie
Primim bătr și o mie
De fileri, sau de băncute,
Numai să trimiță multe.
Țăranii mai sărăcuți
Pot plăti și cu bănuți,
Dar să vină cât de mulți!

Ne lăudăm în lume, Doamne,
Că suntem *trei milioane*:
(Și) *Foile ne mor de foame!*
Nu că nu le-am ști ceti,
Dar nu le știm părtini!
Avem mulți cu stare aleasă,
Și n'au nici foaie 'n casă.
Foile noastre tănjesec,
Redactorii chinuesc,
Abonenții să răresc,
Ori cetesc — dar nu plătesc!
Să lăsăm deci cele toane,
Și din câte milioane

Iar la vară, când veți face
Brânză și caș, ce ne place
Vom pleca să vă vedem,
Pe toți să vă cercetăm
Ca să ne cunoaștem bine,
Cum fraților se cuvine
Și să legăm cunoștință
Că vom fi toți de-o credință
Și-om ținea ce-am moștenit
Dela cei ce ne-au iubit.
Cine cu noi n'a ținea,
Bată-i peatra cânepa!

Cucu!

Cum nainte — așa napoi,
Cum în sus — așa în jos.

Mai de mult — precum se știe — Craii umblau des prin țară, ca oamenii de rând, să nu-i cunoască lumea, ca să se convingă în persoană, mai ales despre soartea țăranilor.

Aceștia la rândul lor încă se folosiau de toată cuminenția, ca să știe da răspuns cuvenit străinilor cari se prindeau la vorbă cu ei.

În astfel de întâmplări țăranii, totdeauna erau cu neîncredere față de străini, și răspunsurile ce dădeau străinilor erau glumețe, șirete și chiar păcălitoare.

Umblând așa un craiu de al nostru prin țară, s'a oprit la un țăran ce-și ara pământul, și boii îi diriguia un copil de zece ani.

Stă craiul și privește uimit, cum un copil așa de mic, dă ajutor la un lucru atât de mare și greu.

Întreabă deci pe țăran:

Craiul: Ei, auzi, bade?

Țăranul: Auz, auz, domnule, că n'am fost, nici au-s surd... mână!.. dă, să meargă, mă Ioane!

Craiul: Dar te rog, mai stai nițel, să mai răsuflă boii, să mai odihnească copilul, să...

Țăranul: Să mai stăm de vorbă... să perdem vremea... ca „domnii” — și privind lung la craiu zice: și așa vrea să știu, ce are a face călătoria d-tale cu lucrul meu? — Cum ți-a dat prin minte să te oprești chiar la mine, să-mi oprești lucrul? Pe aici trec mulți oameni și se duc în drumul lor — de ce te oprești chiar d-ta?..

Craiul: Fiind-că mi-e milă de copilul slab, că-l pui la așa lucru greu.

Țăranul: Păi dacă ți-e așa de milă, hai schimbă-l mână d-ta boii și-i întoarce la rotogoll..

Craiul văzând, că gluma se prea îngroașe, zise: bine, dragul meu, mă duc, dar una te-aș ruga, să-mi spui când s'a născut acest copil, atât de vrednic?

Țăranul: Copilul meu atunci s'a născut când anul era: Cum nainte, așa napoi; cum în sus, așa în jos! (1691). Mână! mă — Ioane!..

— Cu.

Moș Toader — Gurăspartă.

— Din Lărmuești. —

Măi oameni!

Auziți voi, că în Orăștie s'a dat zicala: »Jos cu Domnii!« — Și eu zic că, jos cu Domnii, dar cu aceia: cari ne dau pe mâna jandarmilor, și ne duc pe căi rătăcite! Cine vrea să dea de jos cu Domnii noștri cei buni și de omenie: acela merită să fie pus — sus!

*

Măi oameni!

Auziți voi, că dieta Românilor să mută din Pesta — la Arad.

Atunci și noi ne suflăm, și la alegerile viitoare punem ablegat la Orăștie pe Badea Cârțan, că-i mai învățat decât »Domnul Florea« — din cetatea lui Nenea Burghie-Silărdie (jos cu Domnii!), c'a umblat până la Roma — auziți, măi oameni — a vorbit cu ministrii și cu alți Domni mai mari decât Florea (jos cu Domnii).

Așa, zău, măi oameni!

Dumnezeu vă cuște!

Istrat.

Hora dela Ecica.

Foaie verde de cicoare,
Cătu-i lumea pe sub soare
Nu-s fete de șezătoare,
Cu priviri fermecătoare
Ca 'n Ecica cea vestită,
Ce n-o poți duce 'n ispită:
Nici cu buna, nici cu răul,
Dar' nici cu solgăbirăul.

Cine intră 'n Ecica-odată
Și vede hora 'ncheiată
Rămâne gură căscată,
Și cu mintea încurcată,
Cum pățise un prinț mare,
Că mergând la vânătoare
A privit hora din sat:
Și de toate a uitat!

(S'a dus de iau descântat.)

Ecica-i sat împodobit
Cu popor mândru, cinstit,
Bun din fire, muncitor
Și de școală iubitor.
Are-un port de sărutat,
Tot în treicolor lucrat,
Par' că-i din povești luat,
Dela Feții de 'mpărat!

Au biserică măreață
Iar cu dânsa față 'n față:
Patru școli într'un palat!
Ce mai vreți dela un sat?
Poporul acest măreț,
Mândru, vrednic și isteț,
Dă, ce-i al Cesarului:
Dar nu lasă ce-i al lui!

(Nici de frica neamțului!

Ecicanii țin laolaltă
Și nu se iau după ciartă.
Ei n'ascultă de mișei,
Nici de cei ce-s farisei,
Ci urmează calea dreaptă
Pân' ce și cei răi să 'ndreaptă.
Apoi joacă și horesc
Și strigă 'n glas voinicesc:

— »Că până 'n marginea mării,
Tot Bănatu-i fruntea țării!»

Cucu.

Dr. Trăznilă din Bihor.

(La deschiderea clubului național din Arad).

Onorați Domni Deputați!

Iubiților mei frați!

Cinstiți meseni și oameni cu procopseală!

Iată-mă!

Vedeți, că și eu am venit aicea, tocmai din fundul Bihorului, de acolo, de unde și dracu zice noapte bună și fuge de să ascunde drept în fundul iadului, de groaza jandarmilor.

Trăzni-iar Dumnezeu săi trăznească, că știți bine, că pe mine cum mă trăzniau ei, și era p'aci-p'aci — să mă mânânce din gata, mai anul trecut.

Dar știți foarte bine și aceea, că nu m'am lăsat, ci trăzniam și eu în ei, și în fișpanul lor, de se cutremura Bihorul.

Așa zău, iubiților mei frați!

Dar totuși, ca să scap de ei, cu pelea ne-ciuruită (că au rele gloanțe — bate-i Doamne!), am umblat pe așa căi, pe cari numai «Mama pă-durii» și «Marfi-sara» umblă, de toate mi-am sfârticat coatele și mi-am belit genunchii...

Dar totuși am izbutit și am trezit pre frații bihoreni, cari mai gata să adoarmă în Domnul!

Așa zău, iubiților mei frați! Trebuie să ne jertfim pentru binele nației!

De aceea am venit dară acum la D-Voastră, așa cum mă vedeți, cu părul creț, cu mustățile rase, ca să mă vedeți și să mă cunoașteți, și să vă cunosc, ca punând umăr la umăr, spate la spate, să lucrăm din reputeri: (cu voace tare) să stirpim buruenele, să ucidem vampirii, să dăm cu barda 'n lună și cu pumnu 'n petrii, ca să fugă și dracii din calea noastră!...

Iar acum, iubiților mei frați, să mergem la un păhar de bere, că nu mai pot de răgușit!

Vivat Biharia!

ANECDOTE.

Cu cât Domnișorii sunt mai îndatorați, cu atât căsătoriile sunt mai dese.

*

Copil viclean.

Copilul: Mamă, mai ai din plăcinta cea bună din cămară?

Mama: Ba! Însă din acea tu nu mai capeți.

Copilul: Că nici nu-mi mai trebuie!

Mama: Cum așa?

Copilul: D'apoi iac'asa, că m'am pus și ți-am mâncat-o deja toată!

*

Nădragi prea largi.

Un cerșitor slab și sfârșit zice cătră un domn foarte gras:

— Dela Măria ta am căpătat eri o păreche de nădragi.

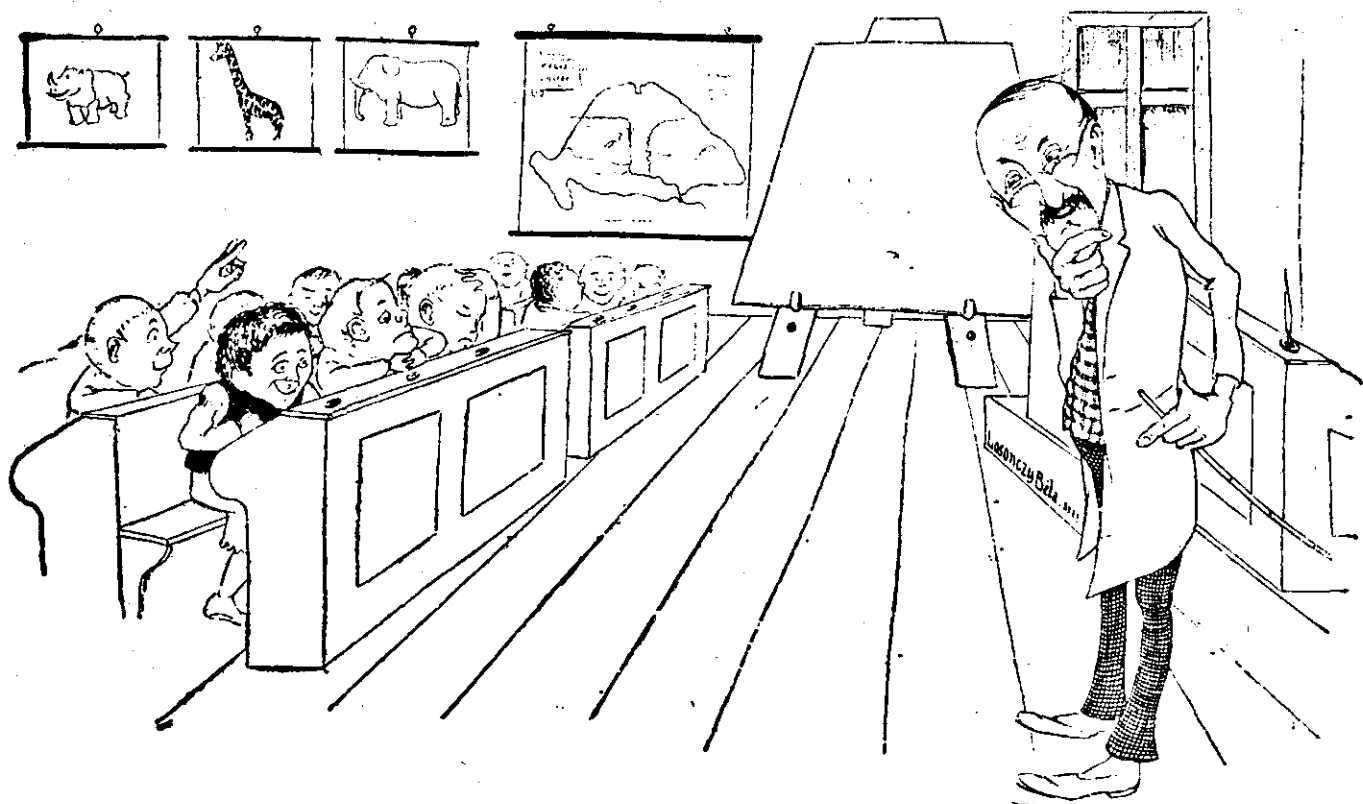
Domnul: Ei, și ce mai vrei?

Cerșitorul: D'apoi să faci bine să-mi dai și cost până voi ajunge să umplu nădragii, ca să-i pot purta.

*

La telegraf.

Fata: Domnule telegrafist, fii bun te rog, și dă să sune tare telegraful, că mama mea e surdă.

In școală.

Inv.: Davide! Uită, dacă tatăl tău are patru slănini acățate în pod, și-mi trimite mie una, câte-i mai rămân?

David: Trei.

Inv.: Bine. Acum dacă mergi acasă să spui tatălui tău pilda aceasta, ca să vadă cât ai înaintat în socoată!

Inv.: (Din religie). Ce au făcut coconii, după ce păgânii i-au aruncat în cuptor?

Școl.: Au asudat.

Inv.: Unde se produc lămăile?

Școl.: În Italia.

Inv.: Bine. Dar ai ști să-mi spui unde e Italia?

Școl.: Da, e acolo unde se fac lămăile.

Inv.: Ce folos avem dela găște, Mărie?

Mărie: Dela găște avem: carne, unsoare și ouă.

Inv.: Și încă ceva.

M. (mai gândindu-se): Și pui.

Inv.: Altceva nu?

M. (Tace.)

Inv.: D'apoi nu știi ce aveți voi în pat?

M.: Stelnițe!

Inv. (cătră un copil de domn): Pentru-că n'ai știut azi lecțiunea, vei rămânea aici pe prânz.

Elevul: Mulțumesc frumos, dar' nu mă lasă mama, pentrucă învățătorița nu știe ferbe bine!

Inspectorul: (cătră un elev care nu-l cunoaște): Cât e de mare o cămilă?

Elevul: O cămilă e tocmai cât inspectorul nostru.

Insp. (Mănios): Cine ți-a spus asta — măgariule?

Elevul: Dl învățător a zis, că mai mare cămilă ca inspectorul nostru nu există pe lume.

La moară.

Morarul (cătră ucenic): Măi Ioane, da luat-ai vamă din sacii lui Secătură?

Ioan: Luat.

Morarul: Da el văzut-a?

Ioan: Nu, că dormia, și n'am voit să-l scol.

Morarul: Bine. Dar să ai grije, când se scoală, să iei înc'odată, ca să vadă și el, ști că totdeauna ne zice, că numai aceea crede — ce vede.

(C.)

Hora Jidovilor.

Zai-di-ri-di, di, din, dha,
Zai-di-ri-din-dha!

Sus mhoi Khobi, phune poți,
Sus chu Itig și chu thoți,
Ai lui Moaișele nephoți
Khe la noai sunt bhanii toți

Zai-di-ri-di, di, din, dha,
Zai-di-ri-din, dha!

Unu fost mare moghar,
Hus Abraham din Sothmar,
Khe nu fogit cha mișel,
Numa sponzurat phe el...
Noi chu minte, zic și zoai
Zai-di-ri-di-di-din, doai!

Kardoș Árpád se triascha,
El chu nsume vungureascha,
Făcut gescheșft mare, zoai,
Zai-di-ri-di-di-din, doai!

Sus mhoi Șmüle, foale prost,
Și picioare fără rost,
Joacă mundru ca și mine
Nu scoate limba la thine
Khe te lovesc, zic și zoai,
Zai-di-ri-di-di-din, doai!

La Beiuș la volostaș,
Umflat thu de paprikáš,
Șimbotat ca porc la thine
Chind vinit și lins un chine,
Așa fost thu, zic și zoai,
Zai, di-ri-di-di-din, doai!

Paprikáš chu sophonele,
Și rachiu cu spiriduș
Munchat thu flomund Moaișele,
Și chind fost la votomat
Thote drachele calcat,
Zai-di-ri-di-di-din, doai!

Samt.

Hotel gratuit pentru conducătorii și ziaristii naționalităților din Ungaria.

RAIUL LUI DARVIN.

Tipografia „SFANTUL IOAN” Deva.

Însă

Și țigani
— Așteptați,

Și de mersul meu

Cum ședeam la foc pe

lulea.

Iată vine Harhangilă, care-i pus

la sfârșit,

Și mă 'nclească iute 'n brațe, ca pe-o

lumină de ceară,

De eu n'avusei nici vreme ca să strig

pe voi de-a fară.

Ș'apoi hai cu mine 'n slavă peste munți

și peste plaiu

Până mă trezesc odată că mă lasă drept

în raiu...

— Da văzut'ai pe Sânpetru? — Il în-

treabă un puradel,

— Cum să nu-'l văd, când la ușe am

și dat mână cu el!

— Dapoi raiul, cum e dadă?

— De curat ar fi curat,

Numa asta-l reu acolo, că nu capeți de

mâncat,

Că nici lor nu li-se-ajunge, deși's îngeri

albi ca cașul,

Totuși cându-i la 'ndurare nu samănă

cu nănașul...

Și mai fiinu

Me lăsară cătră casă până

care...

— Dapoi spune, dadă, spune, cum e

rânduială 'n raiu,

Cei săraci, ca noi pe-aicea, și-acolo tră-

esc cu vai?

— Cei săraci, ca'n lumea asta trăesc

tot cu trudă mare,

Taie lemne și-aduc apă și fac focul sub

căldare;

Domnii's domni și pe cea lume, tot făr'

de lucru trăesc,

Ei numai șed în căldare și-acolo se li-

bovesc! *)

*) Din «Glume» de R. Bortos.

cadă.

— „Bună ziua, Românică!”
— Zise țiganul voios. —
Știu că ai rachiu gustos,
Dă-mi și mie c'o ulcică!

— „Bucuros! Ci haid cu mine
Că chiar acuma se face
Din prune, cum ție 'ți place
Când pofta de ea îți vinel!”

Așa plecară spre casă
Intrând în curte cu carul,
Țiganul uitând amarul
La rachiu mereu se 'ndeasa!

Românul voind să ridă
De cioroiul „Pârsburlit”
Înainte i-a eșit
Cu o oală mare, hădă,

În care așa din fugă
Pusese apă călduță

stropită cu răchiuță,
Dă țiganului să sugă.

— „Na, cioroi, că-i oala plină
Cu țuică, ce chiar acum
O scosei din hăl podrum.
Bea bine, pofta 'ți alină!”

Țiganul îndat-o prinse
Și-o apropie de gură,
Apoi hop! cu-o sorbitură
O supse — și se prelinse.

Românu-i mai dote una,
Țiganul iar o goli
Și încă vr'o două tri
Pân' cresc — ca 'n cazan pruna!

— Românico! ești om bun,
Că mi-ai dat de am beut
Până bute m'am făcut.
Dar ascultă-acum ce'ți spun:

De mai ai „țuică” ca 'n oală,
Silește de-o vinde 'n grabă,
Că de-o mai ții — nu-i de treabă:
Se preface 'n apă goală.

Turturel.

Păsăruică pasărea
 Pe crengi verzi tu nu ședea
 Mergi și 'ncunjură lumea
 De-mi află pe mândra mea.
 Sboară pasăre măiastră
 La mândra mea la fereastă
 De-o vezi ce lucră prin casă
 De-i afla-o suspinând
 Suspinând și lăcrămând
 Și de mine întrebând
 Vino și'mi spune 'ncurând
 Catunci știu că mă iubește
 Și la mine mai gândește.
 Iar de o afli în voie bună
 Râzând cu alții 'npreună
 Vino spune-mi ce-ai aflat
 C'atunci știu că m'a uitat
 Gândui să mi'l liniștesc
 Și la ea să nu gândesc.

Frunză verde mură neagră
 Am avut o mândră dragă;
 Mândra mia fost tinărea
 Și la minte subțirea,
 C'o veniți la casa mea,

Dar cânu
 Ea pe mine m'o
 Cu altu s'o măritat.
 Dar de s'ar fi măritat
 Intr'un sat îndepărtat,
 Nu mi-ar fi tare bănat.
 Dar mândra s'a măritat
 Dela noi a treia casă,
 De'mi face inimă arsă.
 Ies afară văzu-o,
 Vin în casă auzi-o,
 Măicuța'mi pune de cină,
 Eu suspin dela inimă;
 Măicuța mă mângăia
 Și din gură îmi zicea:
 „Nu fi așa supărat
 Satui mare fete-s multe
 Și mai mari și mai mărunte
 Ți-alege una de frunte“
 Ceriu-i mare stele-s multe
 Și mai mari și mai mărunte
 Dar ca luna nu-i nici una
 De mare de luminoasă,
 Nici ca mândra de frumoasă.
 Secusigiu. T. Dobândă.

zi.
în sa
100

dracului, și
epistola de eri
destule, altfel nu

Gratulația o vinit cam
gratulat multora pe drum.
s'o cetească, dar era p'aci-p'aci
la limba... A cercat apoi cu ghia-
atâta a răschiat, până gata să rămăle
ara unghii, și tot n'a putut scoate fuiorul din
puzdării. Bine le-ai mai știut dăpăna. Noroc
la vr'o poveste frumoasă! Să fi sănătos frate!
Unchiulescu «Inițial». Mulțumim de «Coțofana». E foarte frumos lucrată, dar prea pițigătoare. Nici pițigușul nu bate mai al dracului în sămânța de bostani. Și apoi mai are un cusur, nu e destul de popular scrisă. Poporul n'o înțelege; iar «Cucu» numai pentru popor — (țărani) cântă. În colo îți trimitem un «Kistihand» nemțesc și un cald sărut frățesc, pentru că ne-ai făcut cinstea. — Servus! La vedere!

Toader Șoimanel în K. «Hărdău s'o spart, vinu s'o vărsat, nunta s'o 'mbătat, ce-ai trimis s'a publicat. Nu-ți place? Cetește în calendarul «Cucului». Mulțumim de celelalte, ce le așteptăm. Dar iute, grăbește, că trec «Cășlegile»! Servus!

Unora și tuturor, cari abonați «P. R.» nu poftiți să vă sboare «Cucu» tot în cinste — și flămând, că apoi i-se dabălă aripile și răgușește. Nu vă scumpiți a-i da și lui câteva grăunțe, pentru atâtea cântece și descântece ce vă face!

Iosif Cătănă în Soborșin! Am hășăit de aid încă 15 Cuci (calendare). Țineți-vă să nu sboare la Valea-mare. — Dar de ce atâtea mărci pe cartea postală? Tot așa venia și fără ele. Mai bine cumpărai mai multe calendare. — Să fi sănătos frate, și «Cucu» să'ți cânte de noroc!

! a!
Dumnezeu,
lumea lumii, iacă, în
ma rog, a-a-duhănit!

În Gepiu.

Inv.: Băgat-a Noe — la potop — și epuri în Corabie? Să'mi răspundă Tocilă Gavra!

Tocilă: Mă rog n'o băgat.

Inv.: Pentru ce?

Tocilă: Pentru că nu i-o putut prinde.

Poșta „CUCULU”.

Ioan Floria în Șistaroveș. — În anul trecut rău ne-am priceput — cu prețul foii. În loc să ne rămână nouă ceva grăunțe pentru biata gușă, a trebuit să mai dăm pe de-asupra din coș, care de altfel e tot spart pe fund. Dacă făceam și în anul acesta așa, atunci sermanul «Cuc»

„Glumele-s” curat române
Și ne cade foarte bine!
„Romul Bortos” iar convine:
„Don Ramiro” d’unde vine??...
Noi, Români, de viță vechiă,
Cu căciula p’o urechiă
N’am mai auzit de „Doni”
Nici de „Mirorați” — Coconi!
Noi știm de Petrea Holbacul,
Care se bate cu dracul;
Știm de fratele Păcală,
De prietinel său Tândală,
De „Harap alb”, „Strâmbă-lemne”
„Pipăruș” cu multe semne,

„Țilungilă-Păsărilă, păstă drum de Ni-
merilă; văr de cruce cu orbilă, frate
bun cu urzilă și stă țapăn pe tocilă, de
nu’l roade nici o pilă!

Cartea „Glume-i” minunată,
Și dac’o cetești odată,
Iar o iai dela ’nceput
Și n’o lași din mâni mai mult.
La ’nceput e „drum de cale”
Și-’poi mergi mereu la vale
Tot cetind și petrecând
Și de — mâncare uitând!
„Sări nainte, sări napoi” (pag. 10/23)
Ca la jocul cel de doi
Așa ’ți place a ceti
Ce pe mândra o ’nvărti!
„Un ezămen din bătrâni” (pag. 24/29)

Tot de foale să te țâni —
Și să spuni și la vecini! —
Apoi vin și celelalte
Ce să află ’n asta carte,
Și pe cari nu le putem
Toate aci să le ’nșirăm.

Cumparați cartea întreaga, Sa dea dăpă

ROMUL BORTOS

De când s-a pus pe lume marele	206
De când s-a pus pe lume marele	143
De când s-a pus pe lume marele	116
De când muierile nu se mai împung Vine- rea cu acul, ci coase Joia cu mașina	61
14. De când Românii din Ungaria nu mai au cui se plânge	58
15. De când păstorilor din România li-s'a ivit steaua Vifleimului	40
16. De când Neamțul din Austria poartă la un picior pinten Unguresc, iar Ungurul pe un picior pantalon nemțesc, sau de când dracul i-a legat de olaltă prin dualism	39
17. De când bețivii nu să pot sătura cu <i>ltru</i> , ci li-se mai măsură pe deasupra și cu metru	31
18. De când Ungaria creapă de ciudă că Ro- mânia e regat	25 ani
19. De când vacile să înțeleg cu boii prin telefon, iar măgarul olariului în piața cu blidele bătea măgăriței în telegraf	19 ani
20. De când Barabás Béla, ablegatul Aradului, a mers cu Ungurii la maiialul din Cladova în nădragi albi, și s'au întors cu galbeni	18 ani
21. De când oamenii au descoperit secretul cu- cului de a vorbi cu mierla prin aer fără sirmă (drot)	3 ani

Frichi . . . *

Ci înzădar! Mânile lui Kristoffy s-
prea slabe, ca să poată pupe în
scaun de fișpan pe ablegatul Faget
Dr. Nemess Zsiga. La jidov este „
chi-frichi! . . .

* Numeri de probă din «Calendarul Cucului» pe